

Молотий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

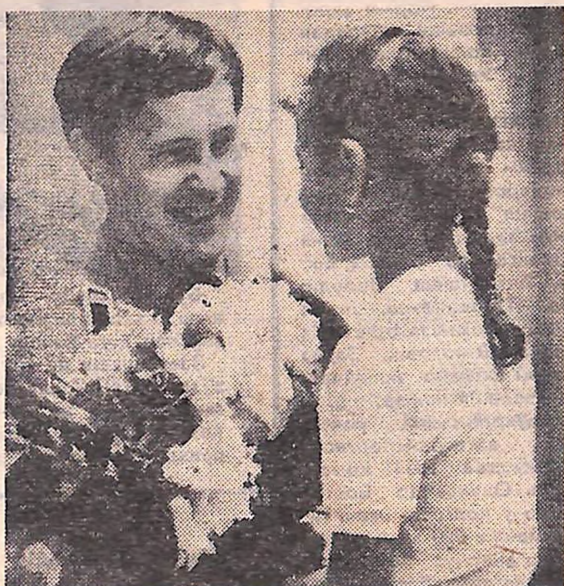
Четвер, 15 серпня 1985 року

№ 98 (3605)

Ціна 2 коп.

ТАК РОЗУМІЄ, ТАК ЖИВЕ

Ця зустріч із героєм-земляком Валерієм Гринчаком залишиться у пам'яті молодих гайворонців назавжди. Тонув у квітах зал глядачів. Поза всяким сценарієм, букет за букетом яскравих квітів лягали на стіл, за яким сидів Валерій. А потім він розповідав про своє життя, відповідав на численні запитання ровесників. Особливо тепло про нього розповіли вчителі і рідні. Бо

сам він по військовому коректний. І в своєму житті, і в самому героїчному подвигу бачить звичайний порядок

життя. Так він його розуміє. На знімку: квіти приймач Валерій Гринчак. Фото М. САВЕНКА.

У спадщину—стахановські традиції

Від відбійного молотка до механізованих і автоматизованих комплексів—такий шлях розвитку пройшла вугільна промисловість з того часу, як у ніч з 30 на 31 серпня 1935 року кадівський вибійник Олексій Стаханов порував 102 тонни вугілля, встановивши світовий рекорд продуктивності праці. Пізніше в своїх спогадах він напише: «Душею експерименту був парторг. Світло його коногонки яскраво освітлювало мій уступ.

Це було глибоко символічно—біля джерел нового руху, який незабаром назвали стахановським, стояли комуністи». Кореспондент РАТАУ зустрівся з Героєм Соціалістичної Праці Костянтином Григоровичем Петровим, який у тридцять років очолював на колишній «Центральній—Ірміне», а нині шахті імені ХХІІ з'їзду КПРС партійну організацію, і попросив його розповісти про ті незабутні дні.

— Мене часто заплутують, став би Олексій Стаханов тим відомим Стахановим, яким ми його тепер знаємо? Адже могла його доля скластись інакше. Був би, наприклад, токарем, хліборобом, металургом... Навіть не знаю як відповісти. Але думаю життя все одно вивело б його на той шлях, який ближче до серця пролягав. У кожній людині від народження є талант. Талант бути вченим, конструктором, робітником Олексій хоч і став шахтарем випадково, але в цій справі зміг розкритись повністю, використати всі свої можливості.

Я не випадково згадав про хлібороба. На самому початку з Стахановим стався курйозний випадок. Потім він і сам нерідко сміявся згадуючи

(Закінчення на 2-й стор.)

Познайомився з селом, яке лежить на маленькій звивистій річечці Чорній Ташанці, що несе неквапно свої тихі води до Синюхи, до Бугу, а Бугом аж до моря, село це має гарну назву—Піщаний Брід (чорна земля тут кругом, чорна аж сниться, а дивися ж не ти—піщаний брід!), познайомився з людьми одного з трьох тутешніх колгоспів і хочеться розказати про це яскравими словами. Хочеться розказати про дорогу під кучерявими ясеними, що біжить від Добропільщини і обій якої час від часу на очі падається табличка «Землі колгоспу «Перше травня», про широченне соняшникове поле за селом, де навіть в найпохмуріший день радісно й сонячно—було цвітуть і свіяться соняшники, про численні, благоустроєні ферми й тракторну бригаду, до яких ведуть асфальтові дороги... Бо є про що розказувати. Минуло ж більше трьох років.

Серед зим 1982 року в Добропільському районі з'явився ще один колгосп.

Найперше тут впорядкували ферми, побудували нові сніжні трапеші, посіли тверде покриття на подвір'ї тракторної бригади, відремонтували автогараж, звели автозаправку. І хоча техніка в тракторній бригаді після відокремлення залишилась старенька, механізатори не впали духом. «Відремонтуємо, ще послужить вона рік-другий, а там і на нову розжигнемось»,—тішили себе трактористи антирапінним днем. Не журився, бо знали, що треба буде вирішувати уже ближчим часом куди складішню проблему—кадрову.

Зараз ще й досі не

вкомплектована до кінця тракторна бригада. Але ж і обновила пасічники! Щороку прибавляється молодих механізаторів.

Борис Дінул після закінчення десятирічки не вагався: куди йти на роботу, як досі жити. Сказав: «Йду в колгосп трактористом, нікуди не поїду!». Сказав впевнено й широко і зовсім не ображався на тих ровесників, які пригукнули по містах і дивились під час суботніх чи недільних наїздів у село на хвості зі співчуттям.

А як пішов служити в Радянську Армію й отримав першу святкову ліс-

XXVII з'їзду КПРС—ГІДНУ ЗУСТРІЧ!

комбайнер, відвезли в лікарню негайно... Та й зупинився комбайн? «Йду до комбайнерів у поле, журилося, що чоловіка отака біда знайшла, та ще й нема кого на підміну посадити, думаю, морочу голову»,—розказує голова колгоспу Г. В. Марченко. — Аж глядь—«Комбос» котяться. Той, що

мобілів. Віктор Рудий, Олександр Шверенко, Віктор Крейтор рік-літвора доводили своє право на нову техніку. Сьогодні вони один з кращих в господарстві.

— Взагалі за цих три з половиною роки наш автопарк добре-таки помолодшав, — говорить секретар комсомольської організації Валентина Киструль. — Раніше хлопцям далеко було ходити на роботу аж на той край села, тому чимало подались були в райсільгосптехніку, райсільгоспхімію. Зараз вертаються. На сьогодні серед шоферів майже половина молодих. Це, мабуть, і буде колектив, на основі якого ми створимо перший комсомольсько-молодіжний...

Надії в піщанобриді великі. І, звичайно, в першу чергу вони пов'язані з молодими. Про завтрашній день колгоспу тут думають сьогодні. Проводжаючи хлопців до лав Радянської Армії, сподіваються через два роки бачити їх серед своїх хліборобів.

Ці свята, весняні й осінні, в Піщаному Броді проходять урочисто, пам'ятно. На сцені—цвітуть

пшениці, засажені колгоспники, матері новобранців із рушниками, дівчата із яскравими стрічками, самі винуваті торжества. І звучать накази земляків берегти мир і спокій на землі, і лунає шира обіцянка вчорашніх наймолодших членів колгоспної родини... Ось і останнього разу від ветеранів Великої Вітчизняної прийняли естафету тракторист Олег Сущинський, фуражир Геннадій Фелоров, Володимир Гордієнко та інші. А земляки вірять і сподіваються, що скоро мине час і переймуть змужнілі в армії хлопці трудову естафету так, як тепер бойову.

Піклуються правління колгоспу й про кваліфікаційних керівних спеціалістів для господарства. Оксана Белінська і Юрій Біжан навчаються в Київському ветеринарному технікумі, Віктор Гордієнко в Полтавському сільськогосподарському інституті, Іван Коваль—в Кіровоградському технікумі підготовки керівних кадрів... Більше десяти чоловік. Звертаються до правління хлопці й дівчата—знають, що їм не відмовлять. Було б тільки бажання вчитись, творити.

Наш колгосп. За цими словами не тільки гордість, а й відповідальність. Бо треба довести навіть в своєму Піщаному Броді, що «наш колгосп» не гірший від інших. А на рахунок беруться не тільки виробничі показники (якщо в «Першого травня» зрос-

тають—приміром, за три роки середній надій молока на одну корову зріс від 5 кілограмів до 8,3), а й спортивні досягнення, культура... Розвиває самодіяльне мистецтво першотравців: хор, драмгурток вокально-інструментальний ансамбль, агібригада. Урожайно проходять тут свята першого снопа, обжинки, посвята у молоді хлібороби...

...Від невеличкого старенького будиночка, в якому третій рік розміщується контора колгоспу «Перше травня», дорога лежить мені до траєкторії довго й тиму вулицею Лєніна, бо спочатку зупинить мене одна дбайливо оформлена і прикріплена на причілку хати табличка «Тут живе заслужений колгоспник колгоспу «Перше травня» В. Л. Чолпан» далі зупинить ще одна, ще... Я, прочитавши кожну табличку, кожне прізвище, згадуючи чи не зустрічалося мені серед молодих таких самих в сьогоднішніх розмовах, і буду думати про те, що вміють тут шанувати людей, їхню працю.

Та дорога до траєкторії попереду, а поки що секретар комсомольської організації Валентина Киструль проводить мене на порозі контори і каже:

— Скоро будуть закладати підмурок під нову контору (спочатку ферми, потім житлові будинки для молодих і ясамакнень контору—В.Т.), то ж треба буде й ось це гніздекко перенести. — Вона дивиться на червонопоротні ластів'ят, що по-вистромлялись з гнізда над вікном і пояснює: — Кажуть, що ластівки селються в щасливі хати...

В. ТЕЛІЖАН.

Добропільський район.

ЛАСТІВКА БІЛЯ ВІКНА

тівку з колгоспу—тепло стало на душі, і, мабуть, тоді по-справжньому зрозумів, яка дорога й близька йому рідна земля і люди, що на ній працюють. Люди вірили в нього, вірять і зараз. Після служби дали Борисові Т-150К, довірили землю. Оре її молодий механізатор, підживлює добривами, засіває, доглядає, збирає врожай.

А ще радіє, коли так само як він, Борис Дінул, як товариш його Микола Авекін, запопадливий до роботи, стараний—йдуть у тракторну ще молоді. Ось Андрій Народа тільки цього року школу кінчив, а вже другі жинив на його рахунок. Буле з нього добрий хлібороб, вже зараз видно. Траплялось в полі, захворів Андрій—наставник-

мав би стояти на принципі, котиться. З горба в долину, з долини на горб... І наче й за штурвалом нікого нема. А як придивився—Андрій Народа. Та й дав газу, наче я й не помітив, бо не ж треба було пасваритись, що він без спеціального дозволу... А про те, що Андрій уже не вперше веде комбайн, мені й раніше розказували...

Так само і в шоферів. Три роки тому комсомольська організація звернулася до правління колгоспу: пообіцяйте молодим техніку, молоді пообіцяють результат! Правління пообіцяло кожну другу машину, яка приходить в колгосп, довіряти молодим працівникам і бережливим хлопцям. Відтоді четверо молодих шоферів сіли за кермо нових авто-

цій Валентина Киструль. Раніше хлопцям далеко було ходити на роботу аж на той край села, тому чимало подались були в райсільгосптехніку, райсільгоспхімію. Зараз вертаються. На сьогодні серед шоферів майже половина молодих. Це, мабуть, і буде колектив, на основі якого ми створимо перший комсомольсько-молодіжний...

Надії в піщанобриді великі. І, звичайно, в першу чергу вони пов'язані з молодими. Про завтрашній день колгоспу тут думають сьогодні. Проводжаючи хлопців до лав Радянської Армії, сподіваються через два роки бачити їх серед своїх хліборобів.

У спадщину — стахановські традиції

[Закінчення. Початок
на 1-й стор.]

його. У Кадіївку Олексій приїхав з однією думкою — набирати грошей і купити коня. Виходець з бідної селянської сім'ї, він ні про що більше не думав. А тут ще й односельці підговорили його. Багато хто вже встиг попрацювати на шахтах. Тому й подався Стаханов на заробітки в Донбас. Як був у домотканних штаних, так і з'явився в нарядній. Дівчата, зрозуміло, почали сміятись, а він нічого — не зійтився. Так і лишився працювати у нас. Почав гальмівником, потім кононогом став і лише згодом перейшов у вибій. Як кажуть, усі курси підземного «університету» пройшов.

— Слава приходить до людей працьовитих, хто по-справжньому закоханий у свою справу. Проте, не кожному вдається витримати випробування нею. Важливі засідання, місця в почесних президіях, популярність, а там дивись, людину не пізнають: змінив ставлення до роботи, до колективу, зазнався. Такі приклади не дуже часто зустрічаються в житті, але вони все ж є.

— Вас цікавить, чи змінився Олексій Стаханов після рекорду? Апіскільки. Як був скромним, простим у спілкуванні, таким і лишився завжди. Я знав його досить добре, щоб наполягати на цьому. Але якщо надумав щось, не відступав. Я б сказав так: Стаханов був упертим. Але коли це стосувалося справи. Для себе ніякої вигоди не шукав.

Якщо ж сказав Стаханови жили в гуртожитку. Як там раніше побутові умови були, можете уявити. Запитаєш іноді: «Як справився, Олексій?», а він своє: «Нормально, Григоріюччу». «Може чим підсобити?» «Нічого, спасибі». Не пам'ятаю, щоб поскаржився коли-небудь. Зате бачили б ви його в роботі. Подивившись і мимоволі подумаєш: неабияку силу має людина. Схоже, всю зміну міг валити

пласт безупину. Але ж Стаханов багатирською статуєю не відзначався. На зріст був трохи вище середнього, стрункий, підтягнутий.

Коли говорять про стахановський рух, стараються виділити його головні моменти. Я б відзначив насамперед два з них. Це те, що він сприяв нечуваному зростанню продуктивності праці і небувалому зростанню свідомості людей. Адже наші шахти завдяки застосуванню нових методів роботи в січні 1936 року вдалось подвоїти видобуток палива. До того ж без впровадження нових потужностей і без використання додаткової робочої сили. Так, що рекорд Стаханова не просто трудовий подвиг, а ще моральний подвиг великого майстра вугілля.

— Отже, ніч з 30 на 31 серпня 1935 року. Як все було, Костянтин Григорович? Розкажіть про це, будь ласка.

— Напередодні події разом з начальником дільниці «Ніканор-Схід» Миколою Гнатівичем Машуровим я прийшов на квартиру до Стаханова. Час був напередвечірній, тому й розмова вийшла короткою. Сказали Олексію, що є задум зустріти Міжнародний юнацький день, який відзначався першого вересня, високим показником у роботі. Стаханов погодився піти на рекорд, але поставив умови. Запропонував перебувати весь цикл виробництва: щоб він тільки рубав вугілля, а інші кріпили за ним лаву. Інакше, попередив, значних результатів не добитися.

Рекорд не випадково ставився в нічну зміну. В цей час із порожняком набагато простіше, ніж удень, та й тиск стиснутого повітря в шлангах сильніший. Стаханов весь час рубав, ні на хвилину не відриваючись. Я запропонував йому випити води, але він відмовився.

Немало вибійників взяли на повторити, а по можливості й перекрити рекорд Стаханова. Спочат-

ку Мирон Дюканов, а потім Дмитро Концедалов перевершили його. Три вищих світових досягнень — і лише за один тиждень!

Незабаром у Москві відбулась всесоюзна нарада передовиків. Олексій представляв на ній трудовий Донбас. Коли підійшла його черга виступати він розгубився. «Не бійся, ти по-шахтарськи, сміливіше тримайся», — підбадьорив Серго Орджонікідзе. Стаханов говорив просто й дохідливо. На трибуні стояла робоча людина, яка мислила категоріями державного ціля, для якого поняття «пародія» і «особисте» злилось воедино. Тоді ж пролунав заклик розгорнути змагання за досягнення найвищих виробничих показників у масштабах країни.

— Стахановський рекорд знаменний ще й тим, що він має пряме відношення не тільки до тридцятих років, а й до сьогодення. Традиції першопрохідців примножує нинішнє покоління — молоді гірники, металурги, машинобудівники...

— Без минулого немає майбутнього. Колишні злились ми, тепер наш досвід запозичують інші. Чого іноді не вистачає молоді? Поршчу. Не думайте, що це бурчання старика. Я завжди був з молодими, з ними лишуюсь і тепер. Але ось що пасторожує. Серед хороших колективів усі ще зустрічаються такі, хто не від того, щоб урвати від спільного пирога якомога більший і солодший шматок, нічого не даючи патентності. Я їх називаю панчниками. Не завжди гроші — мірило праці. Тільки працею і високою моральністю можна заслужити повагу людей.

П'ятдесят років минуло з того часу, коли було встановлено стахановський рекорд. Багато що змінилось за цей час. Тепер обшук став музейним експонатом. На зміну йому прийшла потужна гірничо-видобувна техніка.

Колись Микита Ізотов сказав, що якщо кожен з нас гідно пройде свій шлях, в підсумку велика магістраль виїде. Правильно підмічено. І треба так зробити, щоб магістраль ця була без згинів і якомога довше.

Кор. РАТАУ.

м. Стаханов,
Воршилоградської області.

УРОЖАЙ — 85

Олександрівський район. Комсомольським називають голиківський тик колгоспу «Зоря комунізму». Назва ця не випадкова. Всі роботи по досушуванню, очистці зерна тут виконує молодь. Безперебійну роботу зерноочисних машин забезпечує комсомолец Сергій Кразчанко.

Онуфріївський район. Першість на збиранні силосної кукурудзи у колгоспі «Зоря» утримує екіпаж у складі ветерана праці Олексія Івановича Балабаса та комсомольця Володимира Озерного, який нещодавно повернувся з армії, де часно виконував свій інтернаціональний обов'язок у складі обмеженого контингенту радянських військ у Афганістані. Норми виробітку на косовиці кукурудзи ветеран і комсомолец виконують на 150—160 процентів.

Петрівський район. У тому, що колгосп імені Леніна одним з перших серед господарств району закінчив збирання ранніх зернозлаків велика заслуга братів Івана та Олександра Стуліт, Віктора Литовченка, Володимира Прокопенка, інших молодих механізаторів, а їх близько 20 чоловік. Зараз всі вони активно зключилися у «зелені» живці.

Новоукраїнський район. Водій автотранспортного підприємства 10041 комсомолец Олександр Болтян перевіз у колгоспі імені Кірова майже 800 тонн зерна, а зараз виконує по півтори норми на перезезенні зеленої маси.

Новгородківський район. Першим серед водіїв колгоспу імені Ілліча виконав п'ятирічне завдання на перезезенні зерна молодий комуніст Григорій Іванович Оводенко. Зараз він по ударному працює на транспортній силосної маси.

Бути попереду — девіз молодого формувальника ковальсько-ливарного цеху Гайворонського теплово-зорементного заводу Василя Візичаніча.

Заступивши на трудову вахту, присвячену XXVII з'їздові КПРС, він постійно виконує свої змінні норми виробітку на 120—130 процентів. Як член бюро комсомольської організації цеху словом і особистим прикладом надихає спільців на нові трудові успіхи.

Фото М. САВЕНКА.

Унікальний

СЛОВНИК

Вперше у світовій практиці під редакцією відомого спеціаліста по вивченню шумерської культури Ейкы Себерга, професора Пенсильванського університету, ви-

ЦЕ — ЦІКАВО!

даний словник шумерської мови, яка відноситься до числа найдавніших на нашій планеті. Словник є цінним посібником для лінгвістів, археологів, істориків різних країн, які ведуть роботи, пов'язані з шумерською культурою.

«Хоризонт», НДР.

«НА САМОТІ»

У статті під таким заголом («Молодий комунар» за 13 червня) йшлося про долю солдатської вдови Г. С. Янчук з м. Знамення, зокрема, про формалізм у шефській роботі тимурівців, комсомольців локомотивного депо, про слабкий контроль над тим, як обслуговуються інваліди війни і сім'ї загиблих воїнів, з боку відділу соціального забезпечення.

Як повідомив редакцію заступник голови Знаменського міськвиконкому І. Г. Резнін, газетну публікацію було обговорено на спеціальному засіданні з участю завідувача райсоцзабезом Ж. В. Онощенко, заступника начальника локомотивного депо С. Д. Нурганського, головного лікаря центральної районної лікарні М. А. Корнійця завідувача відділом народної освіти

Л. І. Бабійчука, начальника відділу робітничого постачання А. І. Кучерявої. За допущені недоліки А. І. Кучерявої і начальника локомотивного депо В. Г. Голубничому суворо наказано.

Міськвиконком зобов'язав тов. Онощенко додатково вивчити, а яких умовах живуть всі одинокі солдатські вдови і сім'ї полеглих воїнів і внести пропозиції про закріплення за ними шефів. Тов. Корнійцю рекомендовано закріпити за Г. С. Янчук медсестру.

Беручи до уваги те, що відділ робітничого постачання забезпечував Г. С. Янчук продуктами харчування через спецмагазин, А. І. Кучерявої рекомендовано організувати доставку продуктів солдатській вдові з урахуванням її замовлень. При повторному відвіду-

ванні Г. С. Янчук працівниками міськвиконкому Ганна Степанівна заявила, що до неї регулярно приходять медпрацівники, школярі, працівники відділу соціального забезпечення, спецмагазин щоденно доставляє необхідні продукти. Керівники локомотивного депо організували ремонт хліва, а побілку в квартирі нині проводить сусід.

Що ж, міськвиконкомчасно зреагував на газетну публікацію — допоміг солдатській вдові. А ось міськомкомсомолу й досі відмовчався. А саме комсомольські активісти першими допустили формалізм у шефській роботі з учасниками Великої Вітчизняної війни, сім'ями полеглих воїнів.

ТВЕРЕЗІСТЬ НА КОЖЕН ДЕНЬ

СПОРТ І ПІСНЯ — ПРОТИ ПЛЯШКИ

У музичній віталоні Новомиргородського міського будинку культури відбулося перше засідання клубу тверезості.

Засідання клубу відкрив завідувач районним відділом культури А. Г. Шевченко. Перше слово він надав лікарю центральної районної лікарні Н. І. Шафарець, яка прочитала цікаву лекцію «Алкоголізм і здоров'я людини». Наталя Іванівна переконливо довела шкідливість алкоголю для здоров'я людини, проілюструвала на прикладах, що пияцтво — це велике соціальне зло, з яким не розривно пов'язані моральна розбентість, розлад у сім'ї, хуліганство; що у родинах, де п'ють,

діти здобільшого ростуть зі слабким здоров'ям, погано вихованими. Алкоголь також ослаблює організм, робить його беззахисним перед інфекціями, призводить до інвалідності і передчасного старіння.

Далі лекцію «Запорука здоров'я і бадьорості» прочитав голова районної ради доброзильного спортивного товариства «Колос» О. К. Харченко. Він розповів присутнім про те, яку користь приносить спорт, коли серйозно ним займаєшся. Лектор зазначив, що хороша спортивна база є як у місті, так і в районі, однак тут же зауважив, що нині спортивно-масова робота, незважаючи на деякі до-

сягнення, ще не на належному рівні. Лектор закликав фізкультурних активістів допомогти в пожезавленні спортивно-масової роботи.

Продовжив розмову інструктор по спорту райсільгосптехніки В. Г. Кравченко, котрий розказав, як займається спортом сам. Він теж радить присутнім записуватися у спортивні секції, що матиме позитивний вплив на здоров'я. «Спортом займається ніколи не пізно», — додав на закінчення.

Директор центральної бібліотечної системи району краєзнавець І. К. Бойко, навівши конкретні приклади з минулого нашого краю, розповів про

згубні наслідки вживання спиртного.

Першими відвідувачами клубу були працівники заводу продоварів, району електричних мереж, районного відділу народної освіти та інших установ і підприємств.

Незважаючи на те, що програма цього засідання була підготовлена добре, широкої дискусії не вийшло. Можливо, тому, що присутніх було поки що малувавто, та й справа це нова.

На закінчення ввечері аматори районного будинку культури дали концерт.

Наступне засідання клубу тверезості планується провести в кінці серпня цього року в районному кінотеатрі «Мир».

В. ПОТАПОВ,
завідуючий відділом
лістики і масової роботи
Новомиргородської районної газети
«Червона зірка».

РЕПЛІКА

КОЛИ Ж НАСТУПИТЬ ПІВНІЧНЕ СЯЙВО!

— Алло! 008! Провірте, будь ласка, телефон.

— Ваш номер? Так, заждіть хвилину... Полонка на лінії.

— І коли чекати майстра? — запитує абонент.

— Протягом місяця, — відповіла телефоністка голосом, яким хочуть дати співбесідникові зрозуміти, що розмова з ним закінчена.

Однак нахабний клієнт спромігся звернути її увагу (ой до чого зараз незвичайні чоловіки пішли) на те, яким числом датовано замовлення на ремонт.

Після короткої паузи голос на другому кінці лямки зашав.

— М-да. І квітня. Тоді звертайтеся до начальника цеху, до головного інженера...

Протягом цих чотирьох місяців Григорій Ілліч Ку-

личенко кілька разів звертався до головного інженера Г. А. Донця і завжди чув відповідь: завтра, в понеділок, на тому тижні...

І ось після дзвінка на 008 знову відповідь:

— Протягом місяця. — Моделю, на ремонт кабелів такі строки встановлені.

Справді, радяди треба азначити, що не тільки тов. Г. І. Куличенко, але й мешканці квартири №№ 22, 24, 25, що в цьому ж таки під'їзді по вул. Жовтневої революції, 26 корпус, 2, неодноразово дзвонили, заходили, благали. А відповідь та сама:

— Протягом місяця.

Однак, довгим же він виявився, як полярна ніч. Хотілося б знати, коли ж наступить північне сяйво!

В. ПОНОМАРЕНКО.

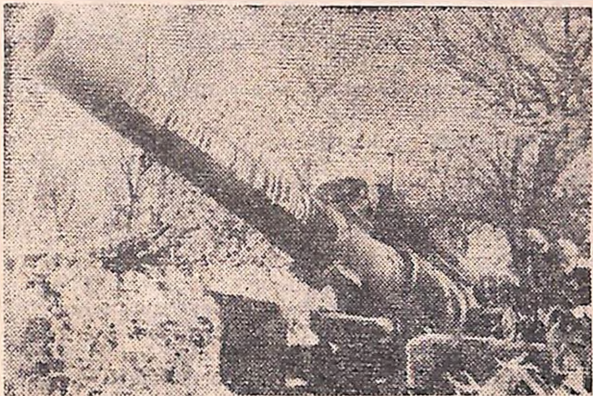

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ, НІЩО НЕ ЗАБУТО

Гвардієць з Верхніх Мальців

У книзі «Діти — герої» (Київ, 1984 р. видавництва «Радянська школа») у нарисі Г. Стоянової «Піонерські «Супутники» та їх справи» згадується про артилериста нашої 94-ї стрілецької дивізії, гвардійця Цезаря Роскозінського, який 7 грудня 1943 року загинув у боях за визволення Навої Праги. Олександрійського району. Однак у нарисі (і на меморіальній плиті обеліска, що встановлена в селі) не вказано, що Ц. С. Роскозінський Герой Радянського Союзу. А цього звання в нашому з'єднанні він удостоєний один з перших.

Тільки наші підрозділи встигли окопатися між селами Шейніно та М'ясодове, як з лісу, що чорніє на відстані до двох кілометрів, посунули фашистські танки... під чорними прапорами.

Зрозуміли, що це про нас, артилеристи вступили у бій з гітлерівцями — на видоті 27 танків, а інші лише витикалися з лісу.

Це був великий бій... Бро, наша армія закрутилася на місці, задимилася... Язичи полум'я облизували броню і всім ворог уперто посукував наші позиції. Ось уже розбито кілька батальйонів. Стогнав ліс, здригався земля від вибухів снарядів та бомб, які скидали члени хрестати потвори.

У перший день бою ворог залишив біля лісу понад 30 танків, та продовжував атакувати. Гітлерівці намагалися вийти до міста Короча.

Але вони не пройшли... Не зламали залізної волі гвардійців. Тільки поблизу від гармати Цезаря Роскозінського горіло 12 підбитих фашистських танків, десять автомашин з боеприпасами, залишилися сотні трутів ворожих солдат та офіцерів.

За цей подвиг Цезарь Роскозінський був представлений командувачем дивізії до найвищої нагороди — звання Героя Радянського Союзу.

Про його хоробрість і відвагу мені доводилося читати в нашій дивізійній газеті «Сталінська гвардія», яка 9-го січня 1944 року (якщо через місяць після загибелі

гармата надрукувала замальовку І. Нікіфорова і О. Сафронова «Цезарь Роскозінський — наша гордість і слава». Офіцери-гвардійці писали:

«П'ять років, проведених в рядах Червоної Армії, з цих двох половинок роки — на фронтах Великої Вітчизняної війни, стали доброю школою для багатьох. День у день він досконало вивчав артилерійську справу...»

За п'ять років Вітчизни він віддав найдорожче — життя! Але Цезарь не вмер, він живе у гвардійських серцях. Його стійкість, його слава йде вперед полями рідної України змагаючи ворога.

Цезарь — символ нашої перемоги, гордість нашого з'єднання. Велике ім'я свого вихованця ми пропесемо кризь вогонь боротьби як прапор, як бойову пляму любові до Батьківщини і ненависті до її ворогів».

22-го лютого 1944 року гвардійський сержант Цезарь Роскозінський, навідині гармати 286-го гвардійського стрілецького полку 94-ї гвардійської стрілецької дивізії присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

У дні святкування 30-річчя визволення від загарбників Белгорода учасникам цієї виняткової битви довелися знову побувати на місцях колишніх боїв. Вони побачили там на спотвореному лафеті гармати Героя Радянського Союзу Ц. С. Роскозінського, який, залишившись один, поранений, внаслідок снарядів і на відстані кількох метрів вистрелив останній раз у ворожий танк, підірвавши його. Серед бойових побратимів Героя стояли його сини — Едуард і Євгеній Роскозінські.

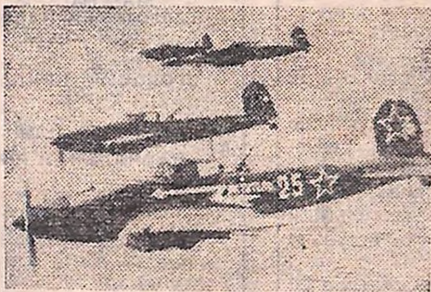
А чи знають вони про останній бій свого батька? При яких обставинах він загинув? Може згадають про це однополчані, які його знали. Мені, наприклад, відомо, що він родом з села Верхніх Мальців (1915 р.) Житомирської області. Кошу, ніс. Воював під Сталінградом і Воронежем, на Курській дузі. Визволив Кіровоградчину...

Д. ЧИВІСОВ, ветеран 94-ї гвардійської стрілецької дивізії.

М. ГОЛЯЄВ, старший майстер виробничого навчання курсів ЦО.

Під час операції «Згартуємо всіх поименно», присвяченої 40-річчю Великої Перемоги, школярі Петрового писали оповідання про звитяжців, які визволяли наш край від німецько-фашистських загарбників. А потім вони були зачитані на уроках мужності. Передусім розмова тривала про подвиги Героїв Радянського Союзу М. В. Колесникова, С. А. Путилова, І. П. Литвинова, О. В. Засядька, імена яких вирубано на гранітній плиті братської могили. А в селі Зеленому уроки мужності пройшли біля пам'ятника відважним танкістам Героїв Радянського Союзу І. В. Дунаєву, О. А. Безоснову, М. О. Леонову, М. І. Сисоєтову, котрі першими прорвалися сюди кризь ворожі засони і загинули в палаючому танку, знищивши перед цим майже 150 гітлерівців, 15 транспортних машин і один ворожий танк.

Село Новий Стародуб. 435 його жителів із 756, що брали участь у Великій Вітчизняній, загинуло. Серед них — Герой

Вертикаль ДРИГІНА

ЕЧЕЛІВСЬКІ слідопити писали в Балахівку: «Дивуємось, чому ви вважаєте Василя Михайловича своїм односельцем. Він же наш». А потім вони отримали лист від металурга Діпродержжінська: «Чи не могли б ви надіслати портрет нашого земляка Героя Радянського Союзу Василя Дригіна». Невдовзі іще один лист — на цей раз уже з Ростова на-Дону, де після війни жив Василь Михайлович: «Ми часто зустрічаємось з колишніми фронтовиками Дригіном, але він здебільшого розповідає не про себе, а про друзів. Про себе коротко: «Був льотчиком. Намагався до кінця виконати свій обов'язок перед Батьківщиною».

Вчителька пояснила дітям: «Він вважають його земляком. І ті, з ким він вчився і виховувався в дитинстві будинку, і дитинстві робітничого, з якими він працював в ливарному цеху, і шахтарі. Його вважають земляком там, де народився, де працював, де воював. Бо добрий слід про себе залишила на землі людини. Все життя Василь Михайлович вчився. Навіть тоді, коли пішов у відставку і працював в аеропорту, то готувався стати економістом — йому було 47 років, як закінчував інститут народного господарства...»

Гітлерівці намагалися будь-що захопити «Малу землю» повсюди кидали на Мисхакі армії своїх літаків. Під час семимісячної оборони «Малої землі», вони «висіли» в небі цілими годинами. Не було жодного метра землі, куди б не падала бомба, снаряд, міна. Діючи рішуче відсіч ворогові, в небі над Мисхакі особливо відзначилися тоді льотчики 298-го винищувального полку. В тих боях над «голубою лінією» брав участь два наших земляки — старші лейтенанти Вишневецький (уродженець села Солдатського Устинського району) та Василь Дригін. 35 гітлерівських бомбардувальників 17 квітня 1943-го зустріла ланка льотчиків 298-го. Учень Олександра Покришкіна двадцятидвохригін

Радянського Союзу П. П. Ткаченко та С. О. Погорілий. Про них розповідають експозиції музеїв, ної кімнати. В селищі Балахівці нещодавно відбулась читачка конференція, під час якої піонери та комсомольці обговорювали публікації в районній газеті, у яких розповідалось про уродженця Кіровоградщини, удостоєного звання Героя Радянського Союзу, — зокрема, про Г. В. Балахівського. П. П. Ткаченко, В. М. Галушкіна, С. Г. Цупренка, Г. О. Куроп'ятникова. Поруч з цими експонатами, що зібрані місцеві слідопити, зберігаються матеріали про ще двох звитяжців Кіровоградщини, які здійснили свій подвиг у наші дні — про льотчика-космонавта двічі Героя Радянського Союзу Леоніда Попова та Героя Радянського Союзу Валерія Гринчука. А слідопити Іскрівської восьмирічної школи під час пошукової операції встановили 55 імен досі невідомих воїнів, що визволяли їх село від воро-

га. Два портрети односельців красуються в музейній кімнаті Чечелізької середньої школи — Героїв Радянського Союзу В. М. Дригіна та Ф. А. Щура. Юні ленінці Петрового, які нині відпочивають у піонерському таборі, попросили розповісти про льотчика Василя Дригіна на сторінках «Молодого комунара».

Василь Дригін збив тоді два ворожих стег'ятинки. Костянтин Вишневецький — один.

Парне ведення бою з винищувачами по вертикалях Дригін застосовував і раніше, ще тоді, у березні 1942-го він збив «мессершміт», який вів за собою одинадцять ME-109. Нерівним був бій — наших літаків було лише шість. Поранений Дригін намагався посадити палаючий літак. Це йому вдалося. Чотири доби він добрався до своїх після того, коли до нього прийшла свідомість

після поранення. Всі дивувалися, звідки взялися у нього сили знову піднятися на ноги і сказати: «Дайте мені новий «Як» або «асерокобру». Я перевчуся. Я хочу знову літати». Василь Дригін тоді нагородили першим орденом Червоного прапора.

І ось він уже над «голубою лінією» як бувалий льотчик, якому заздрив навіть запальний Вишневецький, котрий був в армії ще з 1935-го і на шість років старший за Василя Дригіна.

Через два тижні він вів ланку винищувачів, прикриваючи наземні війська в районі станції Абійської. Розігнавши «мессерів», Василь Дригін разом з Володимиром Александровичем кинулись на групу «юнкерів», ломлячи їх порядки.

І знову виручили парне ведення бою. І коли закінчилися боеприпаси, коли гітлерівці отримали підкріплення, лише тоді Дригін ввійшов з бою — спалихнув його літак. Дотяг до лінії фронту і вистрілював з парашутом з палаючої машини.

Маршал авіації О. О. Новиков особисто нагородив старшого лейтенанта Дригіна орденом Олександра Невського, і йому присвоїли звання капітана.

Через тиждень на «асерокобрі» капітан Дригін знову вів повітряний бій. І знову переміг — фашистських літаків було 24, проти них — наша п'ятірка. Але майстерність капітана Дригіна і його бойових товаришів, їх відвага і мужність взяли верх над гітлерівськими асами. П'ять хрестатих машин збили тоді радянські льотчики (тра — особисто Дригін), решта звалила вантаж на свої ж війська і кинулась тікати.

А всього за час Великої Вітчизняної В. М. Дригін здійснив 320 бойових вильотів, брав участь у 40 повітряних боях, збив 25 ворожих літаків. Наприкінці травня 1945 року він був удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

М. ВІНЦЕВИЙ, село Чечелізка Петрівського району.

ПОШУК

Йшли у бій брати Квітко

172 жителі села Розсохуватки Маловисківського району брали участь у Великій Вітчизняній війні, 76 з них загинуло. П'ятьох синів послали на фронт Семен Костянтинівич і Василь Свяміпівич Квітко — Пилипа, Олексія, Івана, Миколу та Григорія. Першу похоронку отримали батьки про загубель прикордонника Олексія Квітко, котрий в червні діні 1941-го груднем заступив дорогу загарбникам. В боях загинув. П'ятьох синів послали на фронт Семен Костянтинівич і Василь Свяміпівич Квітко — Пилипа, Олексія, Івана, Миколу та Григорія. Першу похоронку отримали батьки про загубель прикордонника Олексія Квітко, котрий в червні діні 1941-го груднем заступив дорогу загарбникам. В боях загинув.

Наймолодший син Григорій зустрів день Перемоги на території Австрії. Після закінчення війни він ще майже три роки служив у лавах Радянської Армії. А коли повернувся додому, то довго не міг залишатися в рідному селі — почув, де ще є чорні сили, які не дають швидко жити чесним людям. І Григорій Квітко став уповноваженим міліції, щоб розбивати банди, які діяли в західних областях України. На фронті йому було легше — там він знав, де ворог. А тут небезпека чекала на кожного кроці. Бандитська куля з-за рогу знищила життя патріота.

І це стало у матері та батька жодного сина. Про все це розповів нашому кореспонденту жителі Розсохуватки. Розповіли багато і мало...

Отож ми звертаємось до місцевих краєзнавців, червоних слідопитів, комсомольських активістів з проханням включитися у пошук. Колишні фронтовики, однолітці братів Квітко допоможуть вам зібрати цінні матеріали про кожного із членів цієї славної сім'ї, яка дала Вітчизні п'ятьох воїнів. Цікаво буде прочитати односельцям, особливо юним розсохуватцям про дитинство і юність Пилипа, Олексія, Івана, Миколу та Григорія. Про їх подвиги і про те, при яких обставинах вони загинули. Заслужили того, щоб про них сказати добре слово і Степан Костянтинівич та Василь Свяміпівич, яких теж уже немає в живих.

Так спільними зусиллями можна створити рукописну книгу «Сім'я Квітків, яка буде неабиякою реліквією в музеї Розсохуватки. Сторінки з неї зможуть прочитати і читачі «Молодого комунара».

Чекаємо ваших листів, друзі! Хто знає щось цікаве про сім'ю Квітків, напишіть нам.

В. о. редактора В. АФАНАСІЄНКО.

ЦИВІЛЬНА ОБОРОНА

ГРА-ТЕЖ НАУКА

В усіх загальноосвітніх школах у нашій області ведуться заняття з цивільної оборони. Здобути знання воєн закріплюють під час проведення військово-спортивних ігор. Ось і тепер, коли в школярів канікули в піонерських таборах на припиняється робота по військово-патріотичному вихованню.

Нещодавно я побував у кількох піонерських таборах Спільнодільськ. У «Хвилі», наприклад, старший піонер

пожарний Олександр Третяк разом з своїми активістами влаштував спортивне свято. Діти кидали гранату, тесали м'яч, брали участь у висторіжці, яка доводила виявити їх знання з цивільної оборони, додали смугу перемог.

М. ГОЛЯЄВ, старший майстер виробничого навчання курсів ЦО.

Удосконалюючи роботу по патріотичному вихованню, комсомольські, дзєдзидьські активісти разом з штабом ЦО намагаються в своїй діяльності вибрати такі форми, щоб забезпечити максимальний підхід до справи. На перших бойових славі «Ніхто не забутий, ніщо не забуте» колишні фронтовики постійно нагадували юнакам і дівчатам про те, щоб

вони були завжди готовими захистити рідну Батьківщину. І про це молоді не забувають, тренуються перед складними завданнями з фізичної та військово-технічної підготовки. Нещодавно, скажімо, були змагання в кульовій стрільбі. На них 48 учасників підприємства показали зрілі результати, виконавши норматив третього спортивного розряду.

На менш активну участь бере молодь у заходах з цивільної оборони. Після теоретичних занять — практичні. Тут приклад показав ветерани І. Д. Гудак,

А. А. Болдин. А з ними молодь — комсомольці Ірина Губа Ніла Жарун Валентина Ткаченко, котрі добре знають німоти ЦО.

Актинно діють у нас різні формування — відділення пожежогасіння, санітарна дружина та сапсові, які займають приватні місця на районних змаганнях.

В. САМАРЦЕВ, начальник штабу ЦО швейного виробничого об'єднання, м. Кіровоград.

КУДИ ПІТИ ВЧИТИСЯ

Донецький ордена Трудового Червоного Прапора
політехнічний інститут

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА ПІДГОТОВЧЕ ВІДДІЛЕННЯ З ВЕЧІРНЬОЮ ФОРМОЮ НАВЧАННЯ
(БЕЗ ВІДРИВУ ВІД ВИРОБНИЦТВА)

на 1985 — 1986 навчальний рік

Приймають осіб із закінченою середньою освітою з числа передових робітників, колгоспників, які мають безперервний стаж практичної роботи не менше року на момент видачі направлення на даному підприємстві, а також військовослужбовців, звільнених у запас із Збройних Сил СРСР.

При прийомі на підготовче відділення учнівський стаж не враховується.

Підготовка проводиться з таких спеціальностей: Технологія і комплексна механізація підземної розробки родовищ корисних копалин*.

Будівництво підземних споруд і шахт*.

Експлуатація електро-механічного устаткування шахт (гірничо-електромеханіка)*.

Електрифікація і автоматизація підземних гірничих робіт*.

Технологія машинобудування, металорізальні верстати та інструменти.

Промислова теплоенергетика.

Обробка металів тиском*.

Електропостачання промислових підприємств, міст і сільського господарства.

Електропривод і автоматизація промислових установок.

Автоматика і телемеханіка.

Електронні обчислювальні машини.

Автоматизовані системи управління.

Економіка і організація машинобудівної промисловості.

Відбір і направлення молоді на підготовче відділення здійснюється безпосередньо керівниками промислових підприємств, будов, організацій транспорту, зв'язку, колгоспів, радгоспів, командуванням військових частин за рекомендаціями партійних, комсомольських і професійних організацій.

Особи, направлені на навчання, подають в приймальню комісію такі документи: заяву, направлення або рекомендацію, документ про освіту (оригінал), характеристику, видану адміністрацією і громадськими організаціями підприємства, виписку з трудової книжки, завірену

керівником підприємства, шість фотокарток 3×4 см, медичну довідку (форма № 286 або 086/у). Паспорт, військовий квиток (привласне свідоцтво) пред'являються особисто.

При зарахуванні слухачів на підготовче відділення беруться до уваги результати співбесіди з профілюючих предметів в обсязі програми середньої школи, виробничої громадської діяльності, загального трудовий стаж.

Початок занять — з 1 жовтня.

Строк навчання — 10 місяців.

Слухачів, які успішно складуть випускні екзамени, зараховують на перший курс вечірніх, денних або заочних факультетів інституту без вступних екзамени.

Прийом документів з 20 серпня по 15 вересня щодня, крім неділі, з 13.00 до 19.00 годин, в суботу — до 18 годин за адресою: 340066, м. Донецьк, вул. Артема, 58, політехнічний інститут, кімн. 412, 1-й навчальний корпус.

*На ці спеціальності прийом жінок обмежений.

КІРОВОГРАДСЬКЕ ПРОФТЕХУЧИЛИЩЕ
УПРАВЛІННЯ ТОРГІВЛІ ОБЛВІКОНКОМУ

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1985 — 1986 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Для навчання запрошують юнаків і дівчат у групи:

зі строком навчання 1,5 року на базі 10 класів — продавців продовольчих товарів широкого профілю;

продавців промислових товарів широкого профілю;

зі строком навчання 1 рік на базі 10 класів — контролерів-касірів промислових товарів;

зі строком навчання 2 роки на базі 8 класів — контролерів-касірів продовольчих товарів.

Приймають осіб, які закінчили 8 — 10 класів, і воїнів, звільнених у запас з лав Радянської Армії. Учнів забезпечують підручниками, вони одержують стипендію в розмірі 33 карбованців, звільнені в запас — 70 карбованців на місяць. Час навчання в училищі зараховується до загального трудового стажу.

Вступники подають: заяву (із зазначенням вибраної спеціальності), характеристику, свідоцтво про народження або паспорт пред'являють особисто, документ про освіту, довідку з місця проживання (форма № 086/у) чотири фотокартки 3×4 см.

До училища приймають юнаків та дівчат, яким на час вступу виповнилося 16 років.

Прийом документів — до 19 серпня.

Початок занять — 1 вересня.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Васильова, 5. Тел. 4-94-85.

Їхати автобусами № 5, 20 або тролейбусами № 2, 6 до зупинки «Швейна фабрика».

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКЕ СПТУ № 33

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1985—1986 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Училище готує робітників таких спеціальностей: для сільськогосподарських організацій і Кіровоградської механізованої колони № 7 — трактористів-машиністів широкого профілю з умінням виконувати роботу слюсаря-ремонтника і правом водіння автомобіля;

електромонтерів сільської електрифікації та зв'язку; машиністів холодильних установок.

Приймають осіб, які закінчили вісім класів денної школи.

Початок занять — 1 вересня.

Зарахованим на навчання виплачують стипендію в розмірі 10 карбованців на місяць. Учнів забезпечують триразовим харчуванням, обмундированням, надають гуртожиток;

для роботи по закінченні училища в Кіровоградській механізованій колоні № 7 — електромонтерів сільської електрифікації та зв'язку (строк навчання — 1 рік).

Приймають юнаків віком від 17,5 року із середньою освітою. Зарахованим на навчання виплачують стипендію 10 карбованців, забезпечують безплатним харчуванням, обмундированням, надають гуртожиток;

електромонтерів сільської електрифікації (строк навчання — 8 місяців).

Приймають воїнів, звільнених у запас з лав Радянської Армії. Зарахованим на навчання виплачують стипендію в розмірі 85 карбованців на місяць;

для колгоспів, радгоспів та інших сільськогосподарських організацій зі скороченням строком навчання — машиністів холодильних установок зі строком навчання 6 місяців.

Приймають осіб за направленнями сільськогосподарських підприємств (колгоспів, радгоспів, відділень «Сільгосптехніки»);

трактористів-машиністів 3 класу зі строком навчання 8 місяців.

Приймають юнаків та дівчат з освітою за 10 класів, які мають довідку про вивчення сільгосптехніки і автосправи в середній школі.

По закінченні училища видається посвідчення на право працювати на тракторах усіх марок, у тому числі на тракторах Т-150К, К-701.

Зарахованим на навчання виплачується стипендія 96 карбованців на місяць.

Прийом документів з 8.00 до 16.00 щодня.

Для вступу треба подати: заяву, автобіографію, медичну довідку за формою, виданою училищем, шість фотокарток 3×4 см, свідоцтво (атестат) про освіту, свідоцтво про народження, довідку з місця проживання або паспорт.

Адреса: м. Олександрія-7, вул. Трудових резервів, СПТУ № 33. Телефони: 5-14 09, 5-41 03, 5-17-84. Їхати автобусами «А» або «В» до зупинки «Жовтневий».

Кіровоградське профтехучилище
облбобутуправління

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1985—1986 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

НА ТАКІ СПЕЦІАЛЬНОСТІ:

закрійник чоловічого, жіночого дитячого верхнього одягу;
закрійник жіночого, дитячого легкого одягу та чоловічих сорочок.
Строк навчання — 1 рік.

На ці спеціальності приймають кравців зі стажем роботи не менше 3 років з десятирічною освітою;

кралець чоловічого, жіночого і дитячого верхнього одягу.
Строк навчання — 1,5 року;

в'язальниця виробів верхнього трикотажу на машинах вручну.
Строк навчання — 2 роки;

перунар (чоловічий, жіночий).
Строк навчання — 1,5 року;

кралець жіночого верхнього одягу;
в'язальниця по індивідуальному пошиттю і ремонту взуття.
Строк навчання — 2 роки;

слюсар-ремонтник побутової техніки.
Строк навчання — 1 рік;

фотограф.
Строк навчання — 2 роки;

приймальник замовлень комплексного приймального пункту.
Строк навчання — 1 рік.

Приймають осіб з десятирічною освітою.

На спеціальності кравця, взуттєвника і фотографа приймають осіб, які закінчили допоміжну школу або мають обмежену професійну підготовку (освіта 8 класів).

Учні одержують стипендію 20 карбованців, а іншгородні — квартири. Взуттєвники, в'язальниці і приймальниці комплексного приймального пункту одержують стипендію 70 карбованців. Під час виробничої практики учні одержують 33 проценти від заробленої суми. Час навчання зараховується до трудового стажу.

Вступники подають такі документи:

заяву, направлення рай(міськ)напобуткомбінату або заводу «Реміобуттехніки», комбінату «Промінь», фабрик підпону, «Індустриотаж», «Ремізуття», свідоцтво про народження (оригінал) або паспорт, документ про освіту, характеристику довідку з місця проживання та про склад сім'ї, медичну довідку (форма № 286), 5 фотокарток 3×4 см.

Прийом документів — до 31 серпня.

Початок занять — 1 вересня.

Адреса училища: 316050, м. Кіровоград, пров. Театральний, 6. Тел. 2-80-68, 2-30-37.

Управління громадського харчування
облвиконкому

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

до Кіровоградського професійно-технічного училища

на 1985 — 1986 навчальний рік

Училище готує кулінарів і кондитерів для підприємств громадського харчування Кіровограда та області.

Приймають осіб обох статей, віком не старше 30 років, із середньою та восьмирічною освітою, за направленнями відділів робітничого постачання, правління колгоспів і дирекцій радгоспів, комбінатів громадського харчування.

Строк навчання: із середньою освітою — 2 роки, з восьмирічною — 3 роки.

Учні з восьмирічною освітою набувають спеціальності кулінара та середню освіту. Училище забезпечує їх підручниками, стипендією — 32 крб., а звільнених у запас воїнів — 70 крб. на місяць. Час навчання зараховується до загального трудового стажу.

В училищі працюють гуртки художньої самодіяльності та спортивні секції.

Прийом документів — до 25 серпня.

Початок занять — 1 вересня.

До заяви на ім'я директора вступники додають: документ про освіту (оригінал), довідку з місця проживання, довідку про стан здоров'я (форма № 086/у), характеристику зі школи або останнього місця роботи, 4 фотокартки 3×4 см.

Документи приймають в училищі за адресою: м. Кіровоград, вул. Гоголя, 125.

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
областного комітета
ЛКСМ України.

На українській мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Б/К 02520.

Обсяг 0,5 друку. арк.

Індекс 61103

Зам. 429.

Тираж 58 500.